

sig saaledes, at efter man har sat Formueskatten saa højt op, som den er sat ved den nuværende Indkomst- og Formueskat, som Finansministeren foreslaar forlænget, vil de rimeligvis have betalt saa stor en Skat i Skatteaaret 1919—20, at de overhovedet ikke kommer til at betale Skat i Skatteaaret 1920—21. Det kan naturligvis ikke gælde mange, men det kan gælde enkelte med stor Formue og, som sagt, procentvis ringe Indtægt deraf. For dem vil Forholdet blive dette — og deri er en Urimelighed —, at de i Virkeligheden kommer til at betale Skat hvert andet Aar, hvis Formuesatserne holdes paa den nuværende Højde. Om det Beløb, der regnes med, vil indkomme, kan altsaa være afhængigt af mange forskellige Forhold. Imidlertid sættes jo dette Skattefradrag til en 40—50 Mill. Kr. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Nej, kun 40 Mill. Kr.) Om Forladelse, jeg huskede det ikke rigtig, altsaa en 40 Mill. Kr., og det kan være, at dette ikke alene slaar til, men ogsaa er mere, end Skattefradraget vil beløbe sig til.

Jeg vil nu berøre et Forhold, som jeg ikke vilde have nævnt, hvis det ikke i Virkeligheden ogsaa hørte ind under Spørgsmaalet om næste Finansaars finansielle Stilling. Det er dette, som er paa Tale blandt alle i denne Tid: Muligheden for, at Staten maa give Hjælp til Industrien. Spørgsmaalet er kommet offentligt frem, dels gennem Arbejdernes Henstilling, dels gennem Arbejdsgivernes Henstilling, som er kommet til Rigsdagen under den Form, vi alle kender, og vil gaa sin Gang gennem i alt Fald et Rigsdagsudvalg, der for Resten nærmest har en privat Karakter. At Forholdet i Øjeblikket er dette, at paa een Gang Arbejderne og Arbejdsgiverne i Industrien stiller store Krav til Staten om Værn, om Beskyttelse, om Hjælp, derom kan der ingen Tvivl være. I en anden Form har man set noget lignende, hvor det gjaldt Valutareguleringen, og hvad derhen hører, derigennem ogsaa Forbedring af de økonomiske Forhold her i Landet, Standsning af Dyrtiden, Standsning af Luksusforbrug o. s. v., alt det, der kom frem gennem Valutakommissionen og dens Betænkning. Ærede Medlemmer vil erindre, hvordan det gik. Valutakommissionen afgav en Betænkning. Den var ikke enstemmig, og dette brugtes af Regeringen som Anledning til helt at afvise den. Med en meget bred Haandbevægelse skød den højtærede Finansminister det hele til Side og sagde, at der var ikke nogen Grund til at gaa ind paa de Forslag, der var stillede, de Krav, der var

rettede til Regeringen. I Stedet for sendtes paa et Skib tre Mænd til England, som rimeligvis har haft en højst interessant Rejse i dette Land, og som kom tilbage med en Pose fuld af ganske almindelige Fraser, som de har spredt ud over det danske Samfund, men hvori der dog ikke var nogen Oplysning om, hvorledes Regeringen vilde stille sig overfor Kravene og Ønskerne. Nu derimod synes Forholdet at være noget anderledes. Jeg maa forstaa det saaledes, at den højtærede Statsminister og Finansminister har modtaget i alt Fald Industriens Mænd med Velville og overfor Ønsker, som er fremførte af disse med Hensyn til Indførselsforbud, har stillet sig langt velvilligere, end man skulde tro efter den Maade, hvorpaa han stillede sig overfor Valutakommissionen og dens Betænkning. Jeg skal ikke — det være langt fra mig — drage selve Spørgsmaalet om Indførselsforbud og lignende ind i denne Debat, skønt det for Resten er den første Behandling, og saadanne Spørgsmaal vel nok kunde drages ind under den. Men jeg maa have Lov til at berøre det under den Form, at jeg spørger den højtærede Finansminister: Er det hans Mening at ville stille sig venligt til saadanne Krav og Ønsker, som nu fremføres, dels fremføres f. Eks. i den Form, at man ønsker Toldafgifter fjernet fra Raastoffer, dels saaledes, at man ønsker Indførselsforbud mod færdige Varer, dels maaske ogsaa saaledes — thi hvorledes skulde man kunne foreslaa Indførselsforbud for saadanne Forbrugsgenstande, som er nødvendige for Befolkningen: Klæder, Skotøj og meget andet, samtidig med at man lod Luksusartikler gaa ganske frit ind —, at der kunde være Tale om en Begrænsning af Luksusindførselen? Dette har man mange Gange ønsket, og naar den højtærede Finansminister har gjort, som alle i Virkeligheden gør, Sparsommelighed til sit Valgsprog, vilde det egentlig være underligt, om man lod Luksusvarerne gaa ind og derigennem til en vis Grad opfordrede Befolkningen til ikke at vise stor Sparsommelighed, samtidig med at man fordyrede for Befolkningen dens nødvendige Varer ved Indførselsrestriktioner, som skabte den Tilstand, at en Vare, der indføres, og som er billigere end den her fabrikerede, blev standset, og Befolkningen blev henvist alene til den her fabrikerede Vare. Jeg synes, at den højtærede Finansminister har holdt sig meget tilbage i denne Sag og paa en for mig underlig Maade har skudt et Rigsdagsudvalg frem foran sig. Det forekommer mig, at det var hans Opgave og